

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. K. T.**, zast. JUDr. Antonínem Janákem, advokátem, se sídlem T. G. Masaryka 142, Příbram, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního finančního ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2019, č. j. 65633/19/7400-40186-050821, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, č. j. 55 Ad 3/2019-85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce pracoval jako ředitel sekce Územního pracoviště Příbram na Finančním úřadu pro Středočeský kraj a dne 23. 7. 2015 mu bylo vydáno osvědčení o tom, že mu ode dne 1. 7. 2015 vznikl služební poměr na dobu neurčitou dle § 188 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“) se služebním působištěm v Příbrami s tím, že své dosavadní služební místo představeného může zastávat do jeho obsazení postupem dle § 188 odst. 6 zákona o státní službě na základě výběrového řízení. Dne 18. 12. 2015 pak bylo vyhlášeno na služební místo žalobce výběrové řízení, v němž byli vybráni dva nejvhodnější uchazeči, kteří ve výběrovém řízení uspěli, z nichž jedním byl žalobce. Na služební místo byl nakonec na základě dohody ze dne 30. 5. 2016 uzavřené mezi služebním orgánem a žalovaným dle § 28 odst. 3 zákona o státní službě vybrán jako nejvhodnější druhý úspěšný žadatel (Ing. P. Š.), který byl následně jmenován.

[2] Rozhodnutím služebního orgánu, ředitele Finančního úřadu pro Středočeský kraj, z 23. 6. 2016, č. j. 94578/16/7421-20290-203584 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce podle § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě s účinností od 1. 7. 2016 převeden na a) služební místo 211859 s výkonem služby na Finančním úřadu pro Středočeský kraj, b) v oboru služby Daně, poplatky a jiná peněžitá plnění, c) se službou na služebním místě na dobu neurčitou, d) se služebním označením odborný rada, e) se služebním působištěm v Praze a f) s nástupem služby na služebním místě dne 1. 7. 2016 (výrok I.). S účinností ode dne 1. 7. 2016 byl žalobce zařazen do 11. platové třídy, 12. platového stupně a byl mu stanoven měsíční plat tvořený platovým tarifem, osobním příplatkem a zvláštním příplatkem (výrok II.). Služební orgán uvedl, že setrvání žalobce na dosavadním služebním místě bylo omezeno do doby obsazení služebního místa na základě výběrového řízení. Vzhledem ke jmenování jiného žadatele na dosavadní žalobcovo služební místo na základě výsledku výběrového řízení uplynula doba, na kterou byl žalobce na toto služební místo zařazen, aniž by současně skončil jeho služební poměr.

[3] Žalovaný poté zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodnutím ze 4. 10. 2016, č. j. 116001/16/7400-40185-050630 (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[4] Na základě žalobcovy žaloby první rozhodnutí žalovaného zrušil Krajský soud v Praze rozsudkem z 11. 4. 2019, č. j. 48 A 115/2016-102 (dále jen „první rozsudek krajského soudu“). Učinil tak zejména pro částečnou nepřezkoumatelnost, neboť se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou týkající se nevhodnosti místa nového působiště z důvodu jeho vzdálenosti od žalobcova bydliště. Soud se s žalovaným neshodl také na výkladu pojmu „služební působiště“, či posouzení okruhu vhodných služebních míst. Ve zbytku však žalobním námitkám nepřisvědčil, a to zejména s odkazem na právní závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu z 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016-50, č. 3664/2018 Sb. NSS, *JUDr. Z. M.*, dle kterého žadatelům o služební místo představeného nesvědčí veřejné subjektivní právo být vybrán, které by mohlo být chráněno žalobou podanou ve správním soudnictví.

[5] Žalobou napadeným rozhodnutím, označeným v záhlaví tohoto rozsudku, pak žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí ve výroku I. tak, že bod e) zní: „*se služebním působištěm v Příbrami*“.

[6] I toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou. O ní rozhodl krajský soud shora nadepsaným rozsudkem tak, že ji zamítl. Dle názoru krajského soudu rozhodl žalovaný o celém odvolání, byť výrokem napadeného rozhodnutí změnil jen část výroku prvostupňového rozhodnutí, aniž by jeho zbývající část potvrdil. Toto pochybení nemá dle krajského soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ohledně dalších námitek souvisejících s výběrovým řízením poukázal krajský soud opět na svůj první rozsudek, jehož závěry nemá s ohledem na rozsudek ve věci *JUDr. Z. M.*, jakož i na něj navazující judikaturu, důvody měnit. Dle krajského soudu také byly dány podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí o zařazení jiné osoby (Ing. Š.) na původní žalobcovo místo bylo (včas) vydáno a byly také splněny předpoklady pro rozhodnutí o převedení žalobce na jiné služební místo. Rozhodnutí žalovaného tak obстоjí s ohledem na vhodnost nového služebního místa žalobce, a to včetně přihlédnutí k umístění služebního působiště v Příbrami, kde žalobce vykonával službu již před převedením, o což nakonec i usiloval.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud poté ve věci obdržel kasační stížnost žalobce (dále „stěžovatel“). Ten ji opřel o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] Stěžovatel nadále trvá na tom, že napadené rozhodnutí samo o sobě nemůže obstát. Žalovaný nerozhodl o celém odvolání, toliko o dílčím výroku I. e). O ostatních napadených výrocích žalovaný opomenul rozhodnout, ani je nepotvrdil, ani nezměnil. Samostatně také nelze správnost rozhodnutí žalovaného posuzovat, neboť výrok I. e) prvostupňového rozhodnutí je vázán na ostatní výroky. Dále napadené rozhodnutí nevydal generální ředitel Generálního finančního ředitelství, nýbrž Generální finanční ředitelství, tedy nepříslušný orgán.

[9] Obě tyto otázky posoudil krajský soud nesprávně. Napadený rozsudek tak ve svých důsledcích představuje odmítnutí spravedlnosti (*denegatio iustitiae*). O zbytku stěžovatelova odvolání nebude rozhodnuto a tento nezákonný stav zůstane v podstatě nenapadnutelný. Soud svým postupem stěžovatelovu pozici ještě zhoršil, a došlo tak k absurdní procesní situaci a absolutnímu odtržení procesní normy od normy hmotné.

[10] Dále se stěžovatel domnívá, že § 61 zákona o státní službě nepředjímá změnu služebního působiště „v rámci“ převedení na jiné služební místo. Taková změna proto ani není možná. Změnit služební působiště lze v tomto smyslu jen dočasně a v souvislosti s § 47 zákona o státní službě. V tomto ohledu je nezákonné také rozhodnutí služebního orgánu z 29. 4. 2019, č. j. 41562/17/7421-20290-204315, kterým bylo stěžovateli určeno služební působiště Příbram. Jediným zákonným služebním působištěm bylo od roku 2015 až doposud město Příbram. Stěžovatel shrnuje, že rozhodnutí o změně služebního působiště nemohlo být součástí rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a už vůbec ne mimo režim § 47 zákona o státní službě; nemohlo být ani nově rozhodnuto o určení služebního působiště.

[11] Nikdy dosud také nedošlo v důsledku celé řady pochybení a nezákonností ke komplexnímu posouzení věci. To se týká i řízení před krajským soudem. Zde stěžovatel uvádí, že dle názoru krajského soudu měl stěžovatel napadat samostatnou žalobou rozhodnutí o obsazení služebního místa třetí osobou, pokud chtěl uplatnit námitky proti výběrovému řízení, včetně rozhodnutí o obsazení služebního místa. V tomto smyslu se ubíraly úvahy krajského soudu o nutnosti podat diskriminační žalobu. Posouzení zákonnosti výběrového řízení, stejně tak jako zákonnosti rozhodnutí o obsazení služebního místa, je potřebné pouze pro posouzení naplnění podmínek § 188 odst. 1 zákona o státní službě, bez kterých nemůže být řízení o napadeném rozhodnutí ani zahájeno. Závěry rozsudku krajského soudu jsou tedy v tomto smyslu zavádějící a způsobily procesní vadu řízení, která se promítla do rozhodnutí žalovaného, kdy většina stěžovatelových námitek podstatná pro meritorní právní posouzení věci byla z rozhodování vyloučena. Stěžovatel mohl brojit proti postupu v rámci výběrového řízení až poté, co bylo reálně do jeho práv zasaženo, a to napadeným správním rozhodnutím. Rozsudek ve věci *JUDr. Z. M.* přitom není nyní přílehlavý, neboť v této věci není výběrové řízení či jeho výsledek napadán meritorně, ale posouzení jeho zákonnosti je předběžná otázka nutná pro posouzení, zda služební místo bylo obsazeno řádně, tedy nezbytně nutná pro posouzení pravomoci napadené rozhodnutí vůbec vydat. Námitky proti výběrovému řízení, provedenému úmyslně tak, aby byl stěžovatel svého místa zbaven, poukazující zejména na zjevné prvky netransparentnosti a libovůle, stěžovatel dostatečně rozvedl již

dříve. Byly-li tyto námitky vzneseny v žalobě, byť opakované po částečné korekci původního správního rozhodnutí, měl se jimi krajský soud řádně zabývat a své stanovisko odůvodnit, a to nejen odkazem na svůj první rozsudek.

[12] Stěžovatel je také přesvědčen, že žalovaný nemohl veškeré vady týkající se řízení před služebním orgánem a také jeho rozhodnutí zhojit toliko v rámci odvolacího řízení, jak jej k tomu v prvním rozsudku nesprávně zavázal krajský soud. Celé řízení bylo třeba naopak provést znovu a dostat jej do stavu před prvostupňovým rozhodnutím, což je bez zrušení tohoto rozhodnutí procesně nemožné. Formalismus rozhodování, který se ve věci projevuje od počátku, navíc při existenci procesních chyb, je extrémní. Tento formalismus nelze přehlížet zejména tam, kde jde o ústavní práva stěžovatele. V této souvislosti krajský soud např. vyložil metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru, ze dne 7. 3. 2016 (dále jen „metodický pokyn“) v neprospěch žalobce (např. přednost původního zaměstnance před novým uchazečem, zbytnost výslovného souhlasu převáděného zaměstnance s převedením na jiné místo). Nejspravedlivější by proto bylo prvostupňové rozhodnutí zrušit tak, aby mohlo proběhnout celé řízení.

[13] Stěžovatel také namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. To souvisí s tím, že rozhodnutí o jmenování Ing. Š. na původní stěžovatelovo místo má uvádět, že dnem nástupu je datum 1. 7. 2016. Tato informace dosud v řízení chyběla. Stěžovatel v této souvislosti namítá, že byl převeden na jiné služební místo v době, kdy být převeden nemohl, neboť řízení o jeho převedení bylo zahájeno ještě před 1. 7. 2016 a před tímto datem služební orgán také již rozhodl. Proto jsou rozhodnutí napadená žalobou v nynější věci nejen nezákonná, ale také nicotná pro právní neuskutečnitelnost. To ostatně odpovídá závěrům vysloveným v prvním rozsudku krajského soudu. K nicotnosti měl krajský soud přihlížet z moci úřední, přičemž všechna potřebná rozhodnutí a další písemnosti měl k dispozici. Stěžovatel přitom dal již před krajským soudem ke zvážení, zda nynější řízení nespojit s řízením souvisejícím (sp. zn. 55 Ad 2/2019).

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Se všemi relevantními námitkami se krajský soud ve svém nyní napadeném rozsudku, popř. již v prvním rozsudku, řádně vypořádal. Týká se to námitky údajně nepřislušného orgánu, chybějícího výroku, výběrového řízení na předchozí stěžovatelovo služební místo či nemožnosti zahájit řízení o převedení na jiné služební místo, stejně jako námitek dalších.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost **není důvodná**.

[17] Kasační soud předesílá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné

pokračování

činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí i o jednotlivých stížnostních bodech. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (viz rozsudek NSS z 30. 6. 2016, č. j. 8 As 25/2016-42, bod 14). Kasační stížnost je přitom opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu, a proto kasační námitky musí směřovat právě proti rozhodnutí krajského soudu a musí z nich být zřejmé, které závěry krajského soudu a z jakého důvodu stěžovatel považuje za nesprávné (rozsudek NSS z 24. 5. 2021, č. j. 3 As 109/2019-21, bod 12). Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze nahradit zopakováním žalobních bodů (rozsudek č. j. 8 As 25/2016-42, bod 15). Pakliže chce stěžovatel dosáhnout podrobného přezkoumání krajským soudem učiněného posouzení právních otázek, musí v kasační stížnosti formulovat, proti čemu v napadeném rozsudku brojí, nikoliv pouze opakovat žalobní námitky (srov. rozsudek NSS z 27. 3. 2019, č. j. 2 As 202/2018-55, body 9 a 10, včetně tam odkazované judikatury). Opakování žalobních námitek bez jakékoliv reakce na argumentaci krajského soudu nepředstavuje splnění povinnosti řádné formulace stížnostních bodů, neboť takto formulované kasační stížnosti jsou na hraně projednatelnosti a někdy se mohou octnout i za ní (rozsudek NSS z 29. 8. 2019, č. j. 10 As 293/2017-44, bod 14).

[18] Daný úvod kasační soud zmínil zejména proto, že text kasační stížnosti do značné míry představuje zopakování argumentů (a to někdy i doslovně), které stěžovatel uvedl již v řízení před krajským soudem. Většinou tak stěžovatel učinil v replice k vyjádření žalovaného z 30. 3. 2020, či v doplněních žaloby z 21. 4. 2020 a 1. 6. 2020. S těmito námitkami se krajský soud vesměs dosti podrobně ve svém rozsudku vypořádal (již zde tak kasační soud avizuje, že napadený rozsudek nepovažuje za nepřezkoumatelný, jak na některých místech kasační stížnosti stěžovatel naznačuje).

[19] Kasačními námitkami se tedy Nejvyšší správní soud zabývá v míře podrobnosti, jaká souvisí s jejich konkrétní podobou (viz body [17] a [18]).

[20] V případě námitek týkající se toho, že žalovaný nerozhodl o celém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ale toliko o odvolání proti dílčímu výroku I. e) (body [8] a [9]), uvádí kasační soud, že této námitce věnoval krajský soud body 41 až 48 svého rozsudku. V nich s odkazem na relevantní judikaturu srozumitelně vysvětlil, že dané pochybení žalovaného nevede k nutnosti zrušení jeho rozhodnutí. Krajský soud se tak zabýval tím, že změna výroku v napadeném rozhodnutí byla dostatečně určitá a srozumitelná, takže nevzbuzuje pochybnosti o tom, v jaké části byl výrok prvostupňového rozhodnutí změněn; zároveň daná skutečnost nepředstavovala relevantní zásah do stěžovatelových práv. Kasační soud se ztotožňuje s krajským soudem i v tom, že napadené rozhodnutí obsahuje v závěru formulaci, že „[v] ostatním rozhodnutí zůstává beze změny“. I z toho je zřejmé, že se žalovaný materiálně vypořádal s celým předmětem odvolání, pakliže se jednotlivým námitkám ve svém poměrně rozsáhlém rozhodnutí věnoval. Nelze tedy připustit rozumné pochybnosti o tom, jak bylo ve věci v odvolacím řízení rozhodnuto. Případné zrušení rozhodnutí žalovaného pouze z tohoto důvodu by tak nijak neovlivnilo výsledek řízení. Stejně jako krajský soud je i Nejvyšší správní soud toho názoru, že danou otázku bylo možné posoudit v intencích jeho rozsudků ze 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011-127, ze 14. 5. 2020, č. j. 1 As 13/2020-28 (body 36 a 37), a z 29. 1. 2020, č. j. 4 As 20/2018-40 (body 29 a 30). V tomto směru však stěžovatel nepřináší žádnou kvalifikovanou oponenturu, již by tyto závěry zpochybňoval. Za tu nelze v kontextu věci (kdy je zřejmé, jak žalovaný o věci materiálně rozhodl) považovat ani zmínku o tom, že

nelze samostatně posuzovat správnost napadeného rozhodnutí toliko s ohledem na změnu výroku I. e), neboť ten je vázán na ostatní napadené výroky. Právě ve vazbě na ostatní výroky prvostupňového rozhodnutí, jehož se rozhodnutí žalovaného týká, krajský soud věc posoudil.

[21] Podobné se pak týká i námitky, že se krajský soud nedostatečně zabýval tím, že ve věci rozhodl nepřislušný orgán (viz opět body [8] a [9]). Nejvyšší správní soud je zde totiž názoru, že na danou námitku krajský soud dostatečně reagoval v bodě 50 svého rozsudku. Zde uvedl, proč je zřejmé, že ve věci rozhodla generální ředitelka Generálního finančního ředitelství, nikoli samo Generální finanční ředitelství. Nemůže obstát „technicistní“ stěžovatelův argument, že je v záhlaví rozhodnutí označení „Česká republika – Generální finanční ředitelství“. Odvolací orgán je jasně uveden (tedy generální ředitelka GFR). Není ani žádným pochybením, že v podrobnostech krajský soud odkázal na bod 58 svého prvního rozsudku. O vratkosti stěžovatelova argumentu ostatně svědčí také to, že i on sám v kasační stížnosti hovoří o „rozhodnutí generální ředitelky Generálního finančního ředitelství“ (bod 36 kasační stížnosti).

[22] Důvodná není ani námitka, dle které § 61 zákona o státní službě nepředjímá změnu služebního působiště „v rámci“ převedení na jiné služební místo, protože o tom nemohl služební orgán ani rozhodovat. K tomu kasační soud uvádí, že právě výrok o určení služebního působiště, odlišného od dosavadního stěžovatelova služebního působiště v Příbrami, bylo jedním z důvodů, proč krajský soud ve svém prvním rozsudku zrušil první rozhodnutí žalovaného. Nyní napadeným rozhodnutím pak žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, jak to odpovídalo požadavku, jehož naplnění se stěžovatel snažil dosáhnout, tedy aby jeho služebním působištěm bylo město Příbram. Dané stěžovatelovy námitky přinejmenším implicitně vypořádal krajský soud v bodech 72 a 77 svého nyní přezkoumávaného rozsudku, přičemž v tomto smyslu rozhodnutí žalovaného – alespoň v aspektu služebního působiště, pakliže odpovídá stěžovatelovu přání – nezasahuje do veřejných subjektivních práv stěžovatele. Pakliže stěžovatel v této souvislosti zmiňuje problematiku rozhodnutí služebního orgánu z 29. 4. 2019, č. j. 41562/17/7421-20290-204315 (viz bod [10] shora), byla tato otázka předmětem samostatného řízení (viz rozsudek NSS z 15. 6. 2022, č. j. 7 Ads 172/2020-36).

[23] Pouze nad rámec věci kasační soud dodává, že pokud se stěžovatel domnívá, že mu byla způsobena újma tím, že mu „mezitím“ bylo určeno služební působiště mimo Příbram, může zvážit postup dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). To ale není předmětem současného řízení.

[24] V další části kasační stížnosti stěžovatel namítal, že byl nesprávný právní názor krajského soudu o tom, že stěžovatel měl napadat samostatnou žalobou rozhodnutí o obsazení služebního místa třetí osobou, pokud chtěl uplatnit námitky proti výběrovému řízení, včetně rozhodnutí o obsazení služebního místa. Odkaz krajského soudu na rozsudek ve věci *JUDr. Z. M.* považoval za nepřiléhavý, neboť v něm bylo výběrové řízení (či jeho výsledek) napadáno meritorně, zatímco nyní měla být otázka, zda bylo stěžovatelovo bývalé služební místo řádně obsazeno, posouzena jako otázka předběžná, tedy zda byla vůbec dána pravomoc napadené rozhodnutí vydat.

pokračování

[25] K tomu kasační soud uvádí, že námitky obdobného znění stěžovatel uvedl v bodech 10 až 13 repliky z 30. 3. 2020. Krajský soud je následně vypořádal, přičemž nyní stěžovatel nedoplňuje podrobnější argumentaci, kterou by závěry krajského soudu kvalifikovaně zpochybňoval (srov. body [17]a [18] výše). Proto nyní Nejvyšší správní soud uvádí toliko to, že se stěžovatelovými námitkami se krajský soud vypořádal zejména v bodech 52 až 58 napadeného rozsudku (některými souvisejícími aspekty dále v bodech 61 až 67). V tomto smyslu také nevidí důvody, pro které by se měl odlišit od závěrů rozsudku *JUDr. Z. M.* Dle něj sdělení služebního orgánu o tom, že uchazeč nebyl vybrán na služební místo (§ 28 odst. 4 zákona o státní službě), není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a nepodléhá soudnímu přezkumu. Přitom výběrové řízení na obsazení volného služebního místa dle § 28 zákona o státní službě probíhá ve dvou kolech: v prvním kole vybírá výběrová komise postupem podle § 164 citovaného zákona nejvhodnější žadatele (v maximálním počtu tří), ve druhém si z těchto způsobilých žadatelů vybírá služební orgán. Ten však nemusí vybrat žádného ze způsobilých žadatelů. Nárok na přijetí do služebního poměru, zařazení na služební místo či jmenování na služební místo představeného (§ 23 odst. 2 zákona o státní službě) nevzniká ani tím, že výběrová komise vybrala jediného způsobilého žadatele. Zároveň postup služebního orgánu při výběru uchazeče se neřídí žádnými pravidly, jejichž dodržení (či jejichž míru dodržení) by bylo možné přezkoumat v řízení před správním soudem. Pokud by služební orgán porušoval základní práva uchazečů o služební místo tím, že by postupoval diskriminačně, náleží uchazečům ochrana před diskriminací dle § 16 a § 17 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, užitých obdobně na základě § 98 zákona o státní službě.

[26] V tomto smyslu krajský soud řádně ověřil, že byl splněn nutný předpoklad pro zahájení řízení ve věci převedení žalobce na jiné služební místo, resp. pro rozhodnutí ve věci stěžovatele, neboť rozhodnutí o jmenování Ing. P. Š. na dosavadní služební místo stěžovatele bylo vydáno dne 1. 6. 2016 s tím, že ke jmenování dojde s účinností od 1. 7. 2016. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až následně, dne 23. 6. 2016, přičemž převod stěžovatele na jiné služební místo byl učiněn k 1. 7. 2016, tedy ke stejnému datu, ke kterému byl Ing. P. Š. jmenován na dosavadní služební místo stěžovatele (body 61 až 67 napadeného rozsudku, zejména pak bod 66). Snaha stěžovatele, aby soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 61 služebního zákona podrobně přezkoumával předcházející výběrové řízení ve spojení s výběrem uchazeče, byť jako „otázku předběžnou“, by představovalo obcházení zákonné úpravy, resp. závěrů vyslovených v této spojitosti v rozsudku *JUDr. Z. M.*

[27] Námitky, že žalovaný nemohl zhojit všechny vady řízení a prvostupňového rozhodnutí jen v odvolacím řízení, uvedl stěžovatel v prakticky téže podobě již v bodě 21 repliky z 30. 3. 2020. Krajský soud se jimi řádně vypořádal v bodě 49 napadeného rozsudku. Nadto je taková námitka přinejmenším na hraně přípustnosti dle § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. judikaturu citovanou shora v bodě [17], popř. usnesení NSS z 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, dle kterého kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta).

[28] Podobné platí pro námitky o tom, že vady prvostupňového rozhodnutí žalovaný nikterak nezhojil, že formalismus rozhodování ve věci byl extrémní, že nejvhodnějším postupem by bylo zrušení i prvostupňového rozhodnutí apod. (body 27 až 32 kasační stížnosti). Ty se totiž takřka doslovně shodují s tím, co stěžovatel uvedl v bodech 22 až 26

a v bodě 28 repliky z 30. 3. 2020. K příslušným námitkám se krajský soud vyslovil na několika místech svého rozsudku. Těmito aspekty se shora zabýval i Nejvyšší správní soud odkazem na vybrané části rozsudku krajského soudu. Týká se to ověření předpokladů pro vydání rozhodnutí ve věci stěžovatele (srov. bod [26]), možností nápravy vad řízení a rozhodnutí v odvolacím řízení (bod [27]), výběrového řízení jako otázky předběžné (bod [26]), smyslu rozhodnutí žalovaného s odstupem několika let od vydání prvostupňového rozhodnutí, resp. prvního rozhodnutí žalovaného (body [22] a [23]). Ve zmiňovaných argumentech krajského soudu neshledává kasační soud pochybení, nota bene v situaci, kdy stěžovatel těmto závěrům nic „nového“ nevytýká.

[29] Prakticky totéž může kasační soud uvést i k námitkám uvedeným v bodech 33 až 36 kasační stížnosti, na které navazuje stěžovatel v bodech 37 až 39 tak, že krajský soud měl na věc nahlížet tak, že *„všechna rozhodnutí ve věci jsou stížena nicotností“*, že došlo k opakovanému porušování práv stěžovatele, a že věc měla být řešena jako celek s řízením o jiné stěžovatelově žalobě.

[30] Body 33 až 36 kasační stížnosti se v podstatě shodují se zněním doplnění žaloby z 21. 4. 2020, resp. se zmínkou o nicotnosti v replice z 1. 6. 2020. Věcně se k těmto otázkám krajský soud vyjádřil v bodech 61 až 67 napadeného rozsudku. Přestože má stěžovatel zřejmě za to, že tomu tak není, tak se v nich krajský soud nijak neodchýlil od toho, co konstatoval již v bodech 54 a 55 svého prvního rozsudku, tedy že *„nutným předpokladem pro zahájení řízení ve věci převedení žalobce na jiné služební místo (resp. vydání prvostupňového rozhodnutí jako prvního úkonu v řízení zahajovaném z moci úřední) je ve smyslu § 188 odst. 1 zákona o státní službě obsazení stávajícího služebního místa žalobce na základě vypsaného výběrového řízení. Bez ověření této skutečnosti není možné řízení o převedení vůbec zahájit. Proto musí správní spis obsahovat doklad o tom, že (a k jakému datu) došlo či dojde k obsazení původního služebního místa a správní orgány jsou povinny se zabývat námitkami, které zpochybňují samotnou skutečnost, že k takovému obsazení došlo či dojde“*. Přitom však stěžovatel ve správním řízení (v řízení odvolacím) neexistenci či neplatnost rozhodnutí o jmenování jiného uchazeče na jeho dosavadní služební místo výslovně nenamítal (pročež nebyl takovou otázkou žalovaný povinen výslovně řešit) a zároveň krajský soud v rámci dokazování dospěl k závěru, že příslušné rozhodnutí existovalo a že pro rozhodování ve věci žalobce dle § 61 zákona o státní službě byly splněny podmínky. Krajský soud také vysvětlil, jaké intenzity musí dosahovat vady, aby bylo možné hovořit o nicotnosti správního rozhodnutí (bod 63). Ani k tomu však stěžovatel nyní ničeho hmatatelného neuvádí.

[31] Kasační soud závěrem uvádí, že k návrhu na spojení jednotlivých řízení (sp. zn. 55 Ad 3/2019 a sp. zn. 55 Ad 2/2019) se krajský soud vyjádřil v bodě 80 svého rozsudku. Tento návrh se dle něj stal bezpředmětným, neboť usnesením z 19. 5. 2020, č. j. 55 Ad 2/2019-59, odmítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného z 19. 6. 2019 ve věci určení služebního působiště v Příbrami. Kasační stížnost proti tomuto usnesení přitom Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem z 15. 6. 2022, č. j. 7 Ads 172/2020-36. I ve světle této skutečnosti nelze na rozhodnutí krajského soudu obě řízení nespojit, zejména pokud žalobcovy věcné námitky nebyly úspěšně, spatřovat ničeho vadného.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

pokračování

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení účastníkem úspěšným, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu